

2) Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze ma znaczenie okoliczność, że przewozy świadczone są przez przedsiębiorstwa taksówkowe i przedsiębiorstwa wynajmujące samochody na podstawie szczególnego porozumienia z klientami hurtowymi na prawie jednakowych warunkach?

(¹) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1); z ostatnimi zmianami.

(²) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 10 października 2012 r. — Karin Oertel przeciwko Finanzamt Würzburg mit Außenstelle Ochsenfurt

(Sprawa C-455/12)

(2012/C 399/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Karin Oertel

Strona pozwana: Finanzamt Würzburg mit Außenstelle Ochsenfurt

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 12 ust. 3 lit. a) akapit trzeci w związku z kategorią 5 załącznika H do szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. (¹) z uwzględnieniem zasady neutralności stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przewiduje obniżoną stawkę podatku VAT w przypadku przewozu osób w komunikacji lokalnej taksówką, podczas gdy przewóz osób w komunikacji lokalnej samochodem wynajmowanym podlega zwykłej stawce podatku VAT?

(¹) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1); z ostatnimi zmianami.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 16 października 2012 r. — Copydan Båndkopi przeciwko Nokia Danmark A/S

(Sprawa C-463/12)

(2012/C 399/23)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Copydan Båndkopi

Strona pozwana: Nokia Danmark A/S

Pytania prejudycjalne

1) Czy jest zgodne z dyrektywą 2001/29/WE (¹) ustawodawstwo państw członkowskich gwarantujące rekompensatę podmiotom praw autorskich za zwielokrotnianie dokonywane przy użyciu jednego z następujących źródeł:

1) plików, na których używanie zezwoliły podmioty praw autorskich i za które klient zapłacił (treść licencjonowana pochodząca np. ze sklepów online);

2) plików, na których używanie zezwoliły podmioty praw autorskich, ale za które klient nie zapłacił (treść licencjonowana np. w związku z akcją marketingową);

3) własnego odtwarzacza DVD, CD i MP3, komputera itd. użytkownika, gdy nie są zastosowane skuteczne środki technologiczne;

4) własnego odtwarzacza DVD, CD i MP3, komputera itd. użytkownika, gdy są zastosowane skuteczne środki technologiczne;

5) odtwarzacza DVD, CD i MP3, komputera itd. osoby trzeciej;

6) bezprawnie skopiowanych utworów z internetu lub innych źródeł;

7) plików skopiowanych zgodnie z prawem w inny sposób np. z internetu (z dozwolonych źródeł, ale bez udzielenia licencji)?

2) W jaki sposób należy uwzględniać skuteczne środki technologiczne (zob. art. 6 dyrektywy) w ustawodawstwie państw członkowskich dotyczącym rekompensaty dla podmiotów praw autorskich [zob. art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy]?

3) Co należy rozumieć przy wyliczaniu rekompensaty za kopiowanie na użytek prywatny [zob. art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy] przez wspomniane w motywie 35 dyrektywy „przypadki, gdy szkoda poniesiona przez podmiot praw autorskich jest niewielka”, skutkujące tym, że nie byłoby zgodne z dyrektywą ustawodawstwo państw członkowskich przewidujące rekompensatę na rzecz podmiotów praw autorskich za takie kopiowanie na użytek prywatny (zob. w związku z tym sondaż, o którym mowa w części 2 powyżej)?